

der ikke asurere, der paa en Maade kunne siges at være deres egne Assurandører, maatte Billighed og Retfærdighed i hvert Fald føre til, at man foretog Erstatningsansvaret ikke blot paa Assurance-selskaberne, men ogsaa paa de Personer, som ikke have asureret, og i hvis Interesse det i lige saa høi Grad er, at Siden ikke griber videre om sig. Som sagt, jeg forstaaer meget godt den Befredes, der har ført det ærede Medlem, som først tog Ordet ved denne Leilighed, til at henvende sin Opmærksomhed paa Assurance-selskaberne og ønske at lægge Byrden over paa dem; men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at den Rante har i mere end 10 Aar stadig været Gjenstand for Forhandling, indtil man for omtrent 2 Aar siden, tror jeg, almindelig kom til den Erkjendelse, at denne Rante i og for sig var praktisk uigjennemførlig. Sa, saa kunde man maaske gaa en anden Vej. Man kunde maaske berolige sig ved, som det navnlig blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen), at sige, at er der en saa stor Trang til Stede, saa vil dette nok, om ikke nu strax saa dog i Fremtiden, bære den Frugt, at man i Erkjendelse af denne Trang vil tilveiebringe Forsikrings-selskaber, i hvilke de paagjældende Personer kunne forsikre sig mod saadan Skade, og saa bliver det da de enkelte Personers egen Skyld, naar de ikke sikke sig mod Skaden ved at tegne Forsikring paa deres Afgrøde, Havefager og saa fremdeles. Det er ganske rigtigt, den Vej kunde man maaske gaa — jeg skal senere komme tilbage derpaa — medens der selvfølgelig ikke kan være Spørgsmaal om — hvis dette maatte have været den ærede første Talers Mening — ved Lov at paalegge de private Forsikrings-selskaber som en Forpligtelse at tegne Forsikring paa disse Gjenstande. Der kunde altsaa kun være Tale om at gaa den Vej, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) anførte. Nu vil jeg imidlertid gjøre opmærksom paa, at efter min Mening er det ikke billigt mod den Enkelte saa at sige at fremtvinge en Foranstaltning om ikke i Alles saa dog i Manges mulige Interesse derigjennem, at Enkelte komme til at lide bitterlig under, at Foranstaltningen ikke har gjældt hidtil. Det er, som det blev yttret af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), ikke ofte, at saadanne Tilfælde ere forekomne; man kunde derfor ogsaa gjerne sige med det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerløv), at det kun er Undtagelsestilfælde. Imidlertid forekommer det mig, at hvad enten Tilfældene

ere mange, eller de ere saa, hvad enten den Skade, som der er Spørgsmaal om, løber op i Hundrede- eller Tusindvis, saa kan den efter Omstændighederne falde lige haardt paa den Enkelte, som kommer til at lide under Mangelen af Bestemmelser i denne Retning, og jeg vil sige, at netop naar der bliver Spørgsmaal om smaa Beløb, kan det vise sig, at den kommer til at falde allertungest. Naar jeg har tilladt mig i forrige Samling at indbringe et Lovforslag som det her foreliggende, erkjendes det vel af alle ærede Medlemmer, at der var en naturlig Opfordring for Justitsministeren til at gjøre det i den Omstændighed, at man havde vedtaget en lignende Bestemmelse i Kjøbstadbrandloven i næstforrige Samling, efter at det udtrykkelig gjentagne Gange var udtalt fra Justitsministerens Side, at denne Bestemmelse i Kjøbstadbrandloven naturlig maatte føre til en lignende Bestemmelse for Landets Vedkommende. Men jeg havde tillige en anden Opfordring til ikke at lade Folk paa Landet vente forlænge paa et Lovforslag som det her forelagte, i den Omstændighed, at jeg har haft Leilighed til i min Stilling som Justitsminister at gjøre Erfaringer om, at de Tilfælde, hvorom der er Spørgsmaal, om de end ikke ere hyppige, saa dog forekomme, og jeg kan forsikre de ærede Medlemmer om, at det har været mig en overordentlig ubehagelig Stilling, naar man — og det har været Smaafolk, — har som sidste Instans tyet til Justitsministeren og søgt hans Bistand over for en Ordning af Samfundsforholdene, som disse Folk have — og efter min Mening med Høie — stemplet som uretfærdig, og naar Justitsministeren har maattet sige til dem: Jeg kan ikke gjøre Noget for Eder; der er, efter min Formening, en Mangel i Lovgivningen paa dette Punkt. Jeg nævnte det allerede forrige Gang. Der er i den ikke lange Tid, jeg har haft den Ære at forestaa Justitsministeriet, indtruffet tre saadanne Tilfælde, og det har i alle Tilfældene været mindre Folk, Husmænd, Boelsmænd og lignende, som havde lidt Skade, hvis Beløb vel i intet Tilfælde var over 100 Rd. — det har været fra 30—70 Rd. — men som dog var en Gjenstand af stor Betydning for de Paagjældende, og de have, som det forekommer mig med fuld Høie, gjort gjældende overfor Justitsministeren: hvorledes kan dog det gaa til, at naar Politiet, altsaa Justitsministerens Underordnede, kommer og byder, at jeg skal finde mig i, at man ødelægger min Sød, jeg da ikke kan faae nogen Erstatning derfor. Jeg gjentager derfor, mine Herrer, at enten det sker ofte eller sjældent, saa er det, naar det sker — jeg kan ikke komme til anden